

Minden kezdet□ (regényrészlet)

VI. fejezet: Hasonszőrűek

Várakozással lassított napok álltak a kastélyszálló lakói előtt.

Az egész hely olyan volt, akár egy megbolydult méhkas. A nyári forróságban egyre többen érkeztek, remélve, hogy felfrissülhetnek végre a fennsík fáinak hűvösében. Ugyanakkor sokan kijelentkeztek, megelégtették a főszezoni nyüzsgést, és azt, hogy az erdő, amely eddig kitartóan söpörte feléjük az enyhet adó északi áramlatokat, most fújtatóként viselkedett, és szinte izzásba hozta a lassú tömbökben úszó, magatehetetlenül hömpölygő forró levegőt. A nap esténként annak rendje és módja szerint eltűnt ugyan, de nem vitte magával melegét. És az a kis szél is elállt, amitől azt lehetett várni, hogy jótékonyan végigsimítja a pirosra perzselődött vállakat, karokat, hátakat.

A vendégek, mit volt mit tenni, megadták magukat a sorsnak, ami napközben nem jelentett mást, mint a programszerű semmittevést, este ennek alkohollal dúsított változatát.

Mixert kellett fogadni, annyi koktél fogyott.

Prosperáló szűnyoghadak és rosszul kiejtett angol szavak röpködtek a levegőben. Az is megtanulhatta, mi az a Daiquiri, Marguerita, Sex on the beach, Screwdriver, Kamikaze vagy Zombie, aki az italok helyett mindvégig az italozókra koncentrált, már ha maradt ereje erre is a vérszívók elleni, eleve kudarcra ítélt harc során.

Kárpótlásnak ott volt Rökkó, a zselézett hajú, kigyúrt testű bármixer, akinek keze gyorsabb volt, mint az elmemozgása. Rökkó nagy király, mondogatta a pultja elé járuló vendégeknek, miközben cirkuszi mutatványként dobált a levegőbe mindent, ami a keze ügyébe került, és a poszt nukleáris kor gyermekeinek indokolatlan magabiztosságával vigyorogta be a naplemente bronzával jócskán leöntött kuncaftokat.

A szakmai trükkök mellett azért az emberismeret terén is szerzett némi tapasztalatot. Példának okáért tisztában volt vele, hogy a vendégek közt csak leheletnyi különbség van, és ez a különbség épp a leheletükben mérhető. Ezt legtöbbször a maga hasznára fordította. Volt, akinek az italába a hókuszpókusz közepette kevesebb italt lökött, mert látta rajta, hogy már nem sokáig bírja a gyűrődést, és ha nem fogyaszt, őt, a nagy Rökkót éri kár. Az idegesítő fazonoktól

viszont, akiket magában az unszimpatikus jelzővel illetett, nem sajnálta a szeszt. Igyon, az legalább meglátszik rajta, gondolta azzal a ritkán gondoló agyával. Néha képes volt tréfából vagy bosszúból brutálisan felturbózni némelyek italát, és nagyon élvezte a hatást. Mondhatni, ebből a szempontból is hatásvadász volt.

Rokkó a mixerséget megélhetőnek tekintette, eszerint alakította a stratégiáit. Aki társalogni akart, azzal társalgott, ha évszázad kezdett vele valamely nőszemély, vette a lapot. Készségesen helybenhagyta bárki nézeteit, ha borralalót remélhetett tőle. A hölgyekre különösen ügyelt. Magáról az volt a tartós benyomása, hogy ellenállhatatlan. Az a típus, aki viharokat kavart az elkényeztetett vidéki úrilányok, és a külvárosi debellák hormonháztartásában. Tudta ezt, s miközben az éppen aktuális sláger refrénjét dúdolva koktélcseresznyével és ananászszellettel díszítette az elkészült italcsodát, le nem vette volna cinkos vágyat sugárzó, tengerkék szemét a soros áldozatáról.

Azonban minden egyes nappal nőtt a forróság, és vele együtt a koktélokra és más hűsítőkre ácsingózó vendégek száma, így Rokkó egyedül már nem győzte. Tenni kellett valamit, mert néhányan zúgolódni kezdtek a lassú kiszolgálás miatt.

Az egyik este Azrael éppen a pult közelében kortyolgatta szokásos limonádéját, amikor hallotta, hogy Rokkó keres valakit maga mellé.

Ha gondolja, ő ért egy keveset hozzá.

Mihez is.

A keveréshez.

Nem téged láttalak a recepcióban, kérdezte Rokkó, az indokoltnál idegesebb falzettóval.

Ezt hamar tisztázták. És azt is, hogy Azrael a barátnője kedvéért majdnem végigcsinált egy mixertanfolyamot.

Látod, ez az. Hogy majdnem. De abbahagyta.

Elrepült a lány. Egyik napról a másikra. Nem maradt motiváció.

Rokkó örömet kifejtette volna, hogy mekkora hülyeség ez, de valaki megjegyzést tett, hogy hosszú a sor.

Oké, szólt kevésbé fölényesen, három kérdése lesz, ha Azrael átmegy a vizsgán, másnapról beállhat mellé. De csak ha mind a hármat. És ha engedélyezi a Vezér vagy a macája.

Azrael nem firtatta a dolgot, úgyhogy ennyiben maradtak.

Ki szeretne egy Gin Fizzt, kiáltotta be Rokkó a vendégek közé. Két kéz emelkedett a magasba.

Ez a beszállókártya. Klasszikus koktél, kapsz egy percet.

Azrael gyorsan nekilátott.

Az italt a vendégek poharában készítjük el. A poharakba 4 cl gint töltünk, belecsavarjuk egy-egy fél citrom levét, majd citromkarikákat és 1-1 teáskanál cukorszirupot teszünk bele. Végül telerakjuk jégkockákkal, és mindkét poharat feltöltjük ásványvízzel.

Még arra is maradt ideje, hogy koktélcseresznyével díszítse.

Néhányan szurkoltak neki. Az egyik idősebb férfi, aki szív alakúra vágta mellén a dús, őszülő szőrzetét, fogadást ajánlott, hogy Azrael mégis elbukja a három próba valamelyikét. Az unalom felgyorsítja a fantáziát. Fogadtak vele.

Oké, elemi iskola megvolt. Tovább. Mi az angosztura.

Azrael tudta a választ, legalábbis a lényegét. Az egyik legismertebb keserű gyógyfüvekből, nélkülözhetetlen ízesítője a legtöbb koktélnak.

Rezeg a lé, de elfogadom, hangzott a kegyes válasz. A mixer boldog volt, eljött az ő ideje, oktathat, oszthatja az ésszt, ráadásul mindenki füle hallatára. Rokkó nagy király.

A borotvált mellű a nemtetszésének adott hangot, de Maxi, akit Azrael eddig nem vett észre a

nagy tülekedésben, szeliden megragadta a vendég nyakát, és hamar jobb belátásra térítette. A harmadik feladat az volt, hogy Azrael gondolkodás nélkül mondjon egy longdrinket.

Bahama Mama.

Ez volt Rakéta kedvenc itala. A lányé, aki miatt beiratkozott a mixertanfolyamra az egyik nyári szünetben.

Ennél könnyebb kérdést nem is kaphatott volna. Nincs könnyebb kérdés annál, ha tudjuk a választ.

Oké, akkor most csináld is meg. Ha akár csak egyetlen alapanyag is kimarad, elbukta.

Szóval, kezdte Azrael:

3 cl barna rum, 3 cl fehér rum, 2 cl kókuszlikőr, hozzá 4 cl ananászlé, 4 cl narancslé, és 2 cl citromlé. Az alapanyagokat sékerben tört jéggel összerázzuk, és hűtött hurrikán pohárba öntjük, azután 3 csepp Grenadine-t csepegtetünk a pohárba. Bárkanállal megkeverjük, díszítjük, és már készen is van.

A vendégek, köztük elégedett vigyorral az úszómester, a végén már ütemesen tapsoltak.

Baszódj meg, súgta oda neki Rökkó, majd fennhangon bejelentést tett:

üdvözlég a fedélzeten.

A szálló reneszánsz szárnyának délnyugati végében volt egy félkör alakú, hatalmas emeleti terasz. Tujákkal gondosan elkerítették, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy a teraszon lévő nyugalmát idegen tekintetek ne zavarják, miközben onnan szinte tökéletesen be lehetett látni az egész díszudvart, az üdülőszárny szolgálati traktátusát, sőt a szív alakú tóra néző szobákhoz vezető kanyargós kavicsutakat is. Közvetlenül a terasz alatt úszómesteri kabin, orvosi szoba és WC volt. Rökkó kivilágított bárpultját a nagymedencétől ugrásnyira szerelték fel.

A leírásnak megfelelően a teraszon ülők erőlködés nélkül hallhatták a rögtönzött mixervizsga részleteit. És ha már így alakult, hallották is.

Kicsit sokat képzel magáról.

Aha.

Figyeltem tegnap a recepciónál, úgy vigyorgott a vendégekre, mintha egy reklámfilmben játszana. Azt hiszi, csupa vigyorgásból áll az élet.

Aha.

Ne aházz már, az istenit.

A Százados hangja úgy csikorgott, akár a fék.

Valamit csinálnunk kell, mielőtt nagyon kinyílik a csipája, és abba is beleüti az orrát, amibe nem kéne. És miféle név az, hogy Azrael. Az ilyeneket használják mozgó célpontnak a nemzeti véderő lögyakorlatain. Idegen ez, látszik a pofáján. És idegennek nincs helye közöttünk.

Mit csináljunk vele, kérdezte a másik, a Vigéc névre hallgató, miközben mohón lapozott egy magazint. Meztelen nők voltak benne, és úgy nézte, mintha azokon lenne a kérdéseire minden válasz. Majd nyelt egy nagyot, s amikor újra kinyitotta a száját, csak valami nevetséges hangfoszlány tört fel a torkából.

Segítünk neki, vágta rá a Százados, és úgy somolygott, mint a hadvezér, aki megsemmisítő csapatot készül mérni az ellenség hadállásaira. Segítenek neki, hogy közelebbről megismerje, kik is ők valójában.

És ha nem akarja, kérdezett vissza a Vigéc névre hallgató, mialatt oknyomozásra próbálta erőltetni az agyát.

Akkor úgy intézzük, hogy ne vegye észre. És Sára se. Vele különösen kell vigyázni. Egy anyatigris, ha az öccséről van szó. Láthattad tegnap is, hogy megvédte, amikor a gyerek majdnem egy olyan szobát adott ki, amiben már laktak. Ha Elza csinálná ezt, repülne. De a gyerek csak bocsánatkérően vigyorgott, és azt ismételte, hogy többet nem fog előfordulni, bízzanak benne, hamar beletanul, meg ilyesmi. Az a két külföldi tehén még borraivalót is akart neki adni. Megáll az ész, milyen hülyék tudnak lenni a nők.

De amikor olyan aranyos.

Az egyik kinyitott nyugágy felől érkező lusta hang azonnal felbosszantotta a Századost. Aranyos. Hát ez éppen azok közé a szavak közé tartozik, amiket gyűlöl. És gyűlölni nagyon tud. Húsz év rendőri szolgálat szinte a tökélyre fejlesztette benne ezt az érzést. Gyűlölte a bűnözőket és az ártatlanokat, az ügyvédeket és az ügyészeket, a feletteseit és a beosztottjait. A gyűlöletben nem ismert tréfát. Inspirációt keresett, és talált benne. Ez volt az ő friss levegője, elég volt csak egy csipetnyit beszippantania belőle, és szelleme máris szabadon szárnyalt a tökéletesítés addig elérhetetlennek vélt szirtjei felé.

Az a nem tudni, milyen régi vicc, hogy minden ember rendőrnek születik, de van, aki továbbtanul, őrá különösen érvényes volt. Ő ugyanis a saját ösztöneit és az apja intencióit követve, rendőrgyerekeknek született, és rendőrfelnőttnek tanult tovább. Apja még a régi rezsimben komoly karriert futott be, egészen az alezredesi rendfokozatig vitte. Már azt rebesgették, hogy magas beosztás vár rá a belügyben, amikor egy kétes be- és kimenetelű pénzügyi tranzakció, népnyelven zsarolás miatt pánikszerűen távoznia kellett posztjáról. De egyetlen fia, a szemefénye, addigra már utolsóéves hallgató volt a rendőrtiszti főiskolán, és a felettesei, bízva abban, hogy az alma talán mégis elég messze esik a fájától, nem gördítettek akadályt az ifjú akarnok karrierje elé.

A Százados a századosi rangfokozatig jutott el, nomen est omen, nincs ebben semmi meglepő. Szép eredményeket könyvelt el a bűnüldözés terén, olyan szépeket, hogy a körzetében papíron gyakorlatilag megszűnt a bűnözés. Ezzel egyenes arányban nőttek a Százados bevételei. Ő magában mellékesnek nevezte ezeket a pénzeket, de hangosan ki nem mondta volna, hogy jól megérdemelt mellékesei havonta a rendes fizetése tízszeresét hozták a konyhára. De apjához hasonlóan őt is utolérte a végzet, mégpedig a nála is pénzéhesebb helyettese képében.

Aranyos. Ez volt a helyettese szavajárása, amikor behoztak az őrsre egy-egy strichelő lányt, akinél nem voltak papírok, és a jóerkölcs nevében, no meg a saját kedvükre anyaszült meztelenre vetkőztették. Aranyos, szokta mondogatni ilyenkor az említett főtörzs, majd kretén vigyorral felajánlotta a páciensnek, ha a nadrágjából kiszabadított szolgálati fegyverét azzal a strichelésben edzett nyelvvel azonmód fényesre nyalja, és a fegyver, az ő férfiúi büszkesége úgy sül el, hogy attól senkinek bántódása nem esik, akkor ő, a lány, szabadon elmehet.

Ellenkező esetben a törvény szigorával csap le rá.

Az említett eljárás idővel bevett módszer lett az őrsön, tizedestől századosig mindenki buzgón gyakorolta, csak az vetett neki átmeneti, ám annál csúfosabb véget, amikor egy szikrázó nyári napon halva találták a főtörzset a folyóparton, kezében a levágott szolgálati fegyverével, amit a későbbi laborvizsgálatok tanúsága szerint még elsütni sem volt ideje.

Az ember, ha férfi, nem mindegy, milyen kontextusban tanulja meg, hogy nincs védtelenebb intimitás, mint az erekcióé.

Maya, aki eddig a maga természetes romlottságában, kissé szétvetett lábbal feküdt a nyugágyon, és fátyolos tekintetét a semmi vélt irányába vetette, most ismét megszólalt:

Aranyos és kész. Ti ezt nem érthetitek.

Azt már nem tette hozzá, hogy Azrael fiatal, jóképű, a lányok szerint veszélyesen az, ráadásul

kedves hozzá, pedig öt szónál többet nem váltottak az elmúlt két hétben. Azt pedig végképp nem tette hozzá, hogy voltaképpen szívesen áttornáza rajta egy egész éjszakát. Erre azonban sem a fiút, sem a Századost ismerve nem látott reális esélyt, így a közös gimnasztika lehetősége hamar kiesett gondolatai centrumából.

A Százados jónak látta kijelenteni, hogy Maya befoghatná a száját, mielőtt ő megteszi.

Miközben Maya unottan bekapott egy rágógumit, és a Századostól a születésnapjára kapott feneketlen gyíkbőr táskából ajakzsírt halászott elő, működésbe lépett a női szolidaritás.

A Doktornő, aki a pszichológiai hadviselés mesternőjének hirdette magát, a barátnője és a fiatalember védelmére kelt mondván, az a baj a férfiakkal, hogy a primér szükségleteik az idő múlásával elhomályosítják az intuíciót, minek következtében a nőből nem látnak mást, mint egy kilövésre szánt, átluggatni való tereptárgyat.

Mi nők, és a királynői többest szinte kéjes élvezettel mondta ki, mi nők ezért szeretjük a fiatal fiúkat. A tejszagú ártatlanságukért. A lovagias viselkedésükért. A hálás tekintetükért, ha végül bebocsáttatást nyernek a paradicsomba. De igaza van Mayának, ti ezt tényleg nem érthetitek. A szexlap ekkor éles csattanással landolt a kövezeten.

Ha nem hagyod abba most rögtön, leváglak innen, mint macskát szarni.

Vigéc még azt is hozzátette, hogy ennyi ökörséget részegen sem volna hajlandó végighallgatni, hát még színjőzanul, a közelgő esti nagy pókerparti feszültségével a gyomrában.

A Doktornő úgy döntött, nem sértődik meg. Mindig azt szerette volna, ha finoman bánnak vele, megbecsülik és kényeztetik, de mivel kalandos élete során ilyesmire nem akadt precedens, lassan átevezett a sötét oldalra, és úgy kezdett el bánni másokkal, a nőkkel ugyanúgy, mint a férfiakkal, ahogy addig vele bántak: hidegen, keményen, ha kellett, kíméletlenül.

A Doktornő elégedett sóhajjal nyugtázta, hogy sikerült a párját felidegesítenie. Egy párnak tekintették őket, és ha a lelkébe nézett, jó mélyen, akkor még hízelgőnek is találhatta ezt.

Felkelt hát a nyugágyból, töltött a párjának egy whiskyt szódával, ahogy Vigéc úrfi mindig is szerette, és a háta mögé lépve pincéreleganciával átnyújtotta. Közben csókot lehelt a fülcimpája mögötti némileg erogén zónára, és annyit mondott, hogy higgye el, nem lehet haragudni egy olyan fiúkára, aki az egyik nap a medence szélén merengve azt találta mondani neki, hogy sokszor úgy érzi, nincs semmi értelme az életnek.

Tarts gyertyalángot a heréi alá, és mindjárt meglátod, milyen hamar ráébred az élet értelmére.

Vigéc diadalittasan előadott megjegyzését a Százados nyerítéshez hasonlatos hahotája kísérette. Ez olyan, mintha én mondtam volna, be kellene vezetni a Ház szervezeti szabályzatába.

Megemlítem a Vezérnek.

Alighogy ezt kimondta, nyílt az elfüggönyözött hátsó franciaajtó, és Valter állt a külső lámpa fénykörének közepén. Elegáns volt, a többiekkel ellentétben ő már a vacsorához, és az éjszakai pókerpartihoz öltözött. Az este amúgy is különlegesnek ígérkezett; a szakma messze földön híres nehézfiúja, Oleg, akivel hosszabb távú üzletet szeretett volna kötni, mára jelezte érkezését. Valter ránézett az órájára, és a lámpa alól kilépett a terasz koraesti, kékes homályába.

Amikor a Százados meglátta őt, mint a jól idomított kutya, felállt és elindult felé. Sokkal tartozott neki, és ezt igyekezett is kimutatni. Az apja mutatta be őket egymásnak, ez még az ő félreállítása előtt történt; apját a rendvédelmi beszerzések felügyeletével bízták meg. Valter abban az időben főként a honvédségnek közvetített különféle üzleteket egy azonosítatlan telephelyű, külföldi beszállító cég képviselőjében. Diplomata útlevéllal, országról országra, üzletről üzletre, nőről nőre repkedett; senki nem vonta kétségbe szigorúan bizalmas, nemzetbiztonsági szempontból kiemelt fontosságú misszióját. Ha némileg szűkítjük a kört,

akkor az olyas tranzakciók, mint pl. a precíziós fegyverek, lőszeres és robbanóanyagok, másrészt légi szállító, légi utántöltő, felderítő és bónuszként: harci csapásmérő repülőberendezések adásvétele szerepelt – saját és gyakran hangoztatott kifejezésével élve – a portfóliójában.

Körülbelül egykorúak voltak, de amikor Valter megjelent, a Százados szinte kényszeresen felállt, kihúzta magát és rendbe szedte a ruházatát, mintha előljáró érkezett volna a körletébe, és neki kötelessége lenne a rendszabályoknak megfelelően köszönteni őt.

Tartott tőle. Ez a fajta hidegség a maga céltudatos derűjével, alaposságával és kimért eleganciájával mindig is tiszteletet parancsoló tulajdonság volt a Százados számára. A rendíthetetlenül nyugodt, magabiztos hang, az Úr hangja, mondta egyszer, amellyel Valter mágikusnak is nevezhető erővel hatott rá, ugyanúgy, mint az apjára, aki nem mellékesen Valternek köszönhette, hogy elkerülte a börtönt és a lefokozást.

Tartott tőle, ahogy rá tudott nézni, ahogy elkerülte a tekintetét, ahogy megjelent a legváratlanabb pillanatokban és helyzetekben, ahogy a levegőt lassú, egyre növekvő adagokban kieresztve felnevetett, ahogy összeszorította a száját, ha nagyon akart valamit, ahogy visszakérdezett, ha mást akart volna hallani, ahogy megveregette a hátát, és egy apró vállrándítással szó nélkül elbocsátotta, ha végzett a mondandójával, ahogy a kavicsokat rugdosta, vagy a szórt borzolgatta a keze fején, ha vihar dúlt benne, vagy ahogy zöldesbarna vadászöltönyében a Kővár legmagasabb pontjáról órákig mozdulatlanul, akár egy hatalmas leguán, figyelte territóriumát.

Ha nincs Valter, a Százados, ki tudja, hol tengetné napjait, nem ülne a finsiben, ahogy Vigéc szokta mondogatni, meglehet, állása sem volna, amilyen nyughatatlan, kötekedő, nagyhangú fráter. De Valternek éppen egy ilyen ember kellett: lefelé hajcsár, felfelé szolgál, aki vakon, erkölcsi skrupulusok nélkül teljesíti a rábízott feladatokat. Aki, ha kell, spicli, ha kell, testőr, napközben rendőrfőnök, este krupié, nagy ritkán kártyapartner, éjjel az őrző-védő szolgálat élén a területet vigyázza.

Minden rendben lesz, kérdezte félhangosan a bejárati ajtó sárgás fényéből kilépő Valter a felé siető Századostól. Szó szerint az életeddel játszol, ha valami nemkívánatos történik.

A Százados lábainál csak a nyelve siet jobban: igen, és még egyszer: igen, felkészültünk a vendég, itt megnyomja a szót, fogadására.

Az az igazság, ha valaki ebben a tikkasztó nyáresti forróságban vette volna a fáradságot, és kellő magasságból körbepásztázza a terepet, erőlködés nélkül felfedezhette volna a Kastély belső parkjának két, jól álcázott sarkában posztolókat csakúgy, mint a reneszánsz szárny lakosztályai alatti díszudvaron őgyelgő nagydarab kapucnis kertészeket. A főkapun kívül a Mogyorós-orum és a Bagoly-kő felé vezető erdei utak találkozásánál szintén a szokásosnál nagyobb mozgás lett volna észlelhető. És akkor még nem néztünk fel a személyzeti szárny kétszáz éves tölgyfájának sűrű lombjai közé.

Nemkívánatos; ettől a szótól automatikusan összébb ugrott a Százados amúgy nehéz vadételeken edzett gyomra. Azon az ő számára valószínűleg sokáig emlékezetes vacsorán hallotta először, amikor Valter egy pohár bor mellett kedélyesen előadta, két út áll előtte, az egyik, hogy megromlott egészségi állapotára hivatkozva villámgyorsan kilép az állományból, ő elintézi, hogy soron kívül nyugdíjazzák, és cserébe a szolgálatába áll, a másik út járhatatlan. Csak egy paraszthajszál választja el attól, hogy nemkívánatos személy legyen a rendőrségnél, tette hozzá cseppet sem fenyegetőleg, és egy családban sok lenne két megbélyegzett ember. Aznap egész éjjel egy stégen ülve ennek a szónak az ütemére dobálta a vízbe a kavicsokat. Később gyakran éktelen harangzúgásra riadt az álmából, és azt kongatták, hogy:

nem-ki-vá-na-tos-nem-ki-vá-na-tos. Zsigerből utálta ezt a szót, akár a másik hármat: buzi, cigány, zsidó. De azokat legalább fennhangon hirdethette a vele együtt habzó szájjal röhögő, és egyetértőleg bólogató társainak az őrszobán. Emerről hallgatnia kellett, ha el akarta kerülni a kényelmetlen kérdéseket. Csak egyetlen ember volt, aki tudta, miért lett az apja, és miért lett ő nem-ki-vá-na-tos. De ez az ember, Valter, a Vezér, bölcsen hallgatott, cserébe az ő hallgatásáért. Így tanulta meg a Százados a túlélés egyszerűségét.

A Vezér megkerülte a nyugágyakat, töltött két jeges italt a talpas poharakba, és a tőle megszokott elegáns meghajlással a hölgyek kezébe nyomta.

Nem láttatok valahol Grétát, simult bele a kérdés a poharakkal együtt a Doktornő és Maya kinyújtott tenyerébe.

Nem látta egész nap, igaz, ki sem nagyon mozdult a szobájából, az ügyvédekkel tárgyalt. Néha, pontosítsunk: óránként, kinézett a panorámaablak más-más pontján, hátha feltűnik a lány észbontó alakja a medencék körül, a bárpultnál, vagy az újonnan felfogadott csokibarna mixerfiú társaságában, de nem, Grétát sehol sem látta felbukkanni. Ami azért is tűnt furcsának, mert a lány azokon a napokon, amikor a Vezért az üzleti ügyek a legfelső emeleti szobájába száműzték, előszeretettel bukkant fel tenyérynyi bikiniben, áttetsző selyem strandfelsővel, magas sarkú, bokapántos ezüst szandálban. Ha ez nem volt elég, akkor sárga pillangókkal díszített fehér retrókalapot húzott a fejébe, vagy hosszú szipkával a szájában, napernyővel vonult az elképedt fürdővendégek sorfala között.

Csak azért, hogy őt bosszantsa. Ez volt a Vezér fixa ideája, és alig bírta, de bírta, türtőztetni magát, amikor az idegen férfiak gyűrűjében önfeledten diskuráló szépség kedvesen integetni kezdett a csukott ablakból feléje bámuló alaknak.

Alig leplezett sóvárgásának csak Sára egyezményes tá-titi-tá kopogása vetett ilyenkor véget.

De a gondolatait még az élettársa diszkrét jelenléte sem tudta elhessegetni. Szétfeszítette a tudat, hogy a nő, mint a magántulajdon metaforája, Gréta esetében sehogysem működött. Tapasztalatból, és talán ösztönből is tudta, hogy a lány csak játszik vele, mint ahogyan a többi férfivel is, akikkel mutatkozott. Mégis nehezebb esett elviselni, hogy van egy lény, ráadásul: nőlény, aki az orránál fogva képes őt, a Vezért, vezetni. És másokhoz is csak azért kedves, hogy neki még nagyobb kínlódást okozzon. Fájt látni őt, de nem látni még jobban fájt. Odavolt érte, ne tagadjuk, és a lány, kihasználva az ő morális tehetetlenségét, az orránál fogva vezette, amikor csak módja nyílt rá. Ráadásul még élvezte is a frissen szerzett hatalmát, amivel tovább mélyítette a másik önérzete és egója közt nyílt szakadékot.

Szandival láttam hátul a tölgyfánál, bökte ki Maya, és a nagyobb nyomaték kedvéért rágógumiját a talpas pohár belső oldalához illesztette. Olyan műgonddal, mintha ettől függne, hogy az üveg pohár egyben marad-e vagy sem.

A másik kutya is ott volt, a Mandi, toldotta meg a Doktornőt, s hogy mutassa jólértesültségét, a mondat itt még nem ért véget: Sára öccse, az új kiskedvenc is velük játszott, ha jól láttam.

Velük játszott, ismételte a Vezér, még a dühkitörésen innen, de már a túrékszöbön túl, és a szájával olyan mozdulatot tett, mintha le akarná nyelni a saját nyelvét. Új játszótársat talált, ráadásul ez a kölyök. Még ez is.

Gyorsan töltött magának, pedig megfogadta, tiszta fejjel várja a ma éjszakai VIP-vendégeket. Halántékáról kanyargós ér futott le egészen az orra tövéig, de ezt a többiek aligha láthatták a gyér megvilágítás miatt. Valósággal kényszerítette magát a mosolygásra, ami a legnagyobb igyekezete ellenére sem volt vicsorgásnál több.

Majd holnap visszatérünk rá, mondta végül az üres poharába merdve, és a témát ezzel lezártak tekintette.

A Doktornó és a Vigéc már éppen feszengeni kezdtek volna a hirtelen beállt csöndben, amikor a Vezér övtáskájában megszólalt a mobiltelefon. Ugyanabban a másodpercben a park főbejáratára szerelt irányreflektorok is bekapcsoltak; autók közeledtek az ellenőrzött útvonalon. A Százados azonnal eltűnt a lépcsőfordulóban.

A szárnyas főkapu lassan kitárult, és három fekete limuzin gurult be a Kastélyszálló óriási díszparkjába, mögöttük egy szintén fekete terepjáró, lovak szállítására alkalmas utánfutóval, amelynek ponyvateteje a nagy meleg miatt félig fel volt csavarva. Benne két gyönyörű állat fúrta föl szegett fejét az enyhet adó szélbe.

A lépcsőkön felsorakozott a személyzet, feltűnt Sára, a Százados, mögöttük kissé hátrahúzódva a biztonsági emberek. Mire az első autó megáll, a Vezér is köztük lesz, alpakka zakóban, kifogástalan öltözékéről az is felismerné, aki először jár itt.

Az első és a harmadik autóból ketten-ketten szállnak ki, és katonásnak mondható rendben, szinte sorfalat állva a középső kocsi hátsó ajtajához lépnek. Nyílik az ajtó, Oleg száll ki, előbb rutinosan körbetekint, gyors terepszemlét tart. Nem csak fényképekről akarja tudni, hová jött, és nem árt, ha képből van. Tekintete most megállapodik a főbejáraton lévő lépcsősor közepén várakozó Vezéren.

Oleg emberei mind zakót viselnek, rajta viszont ujjatlan, fehér póló van, sötét vászonnadrág, semmi más. A díszkivilágításnak köszönhetően egy villanásra látszik: kardot tetováltatott a jobb karjára, és amikor a Vezér felé fordul, és üdvözlésre emelve megfeszíti az izmát, a kard begömbül, és török jatagánt formáz.

De ezt csak a közelben állók láthatták.